

DOSSIER de RECUPERACIÓ
EDUCACIÓ PER LA
CIUTADANIA
3r ESO

Nom: _____

Curs 2015/16

Per tal de recuperar l'assignatura d'EDUCACIÓ PER LA CIUTADANIA de 3r d'ESO hauràs de realitzar el següent dossier, que hauràs de presentar obligatòriament.

RESPON AQUESTES PREGUNTES SOBRE DIFERENTS ASPECTES:

1. Explica amb les teves paraules què significa ser un BON CIUTADÀ.
2. Què són els drets humans? Quina és la principal institució en matèria de drets humans? Coneixes alguna ONG dedicada a temes de protecció de drets humans? Quina?
3. Defineix els següents conceptes: COOPERACIÓ, ESFORÇ, IGUALTAT, RESPECTE, TOLERÀNCIA, SOLIDARITAT
4. Saps què és el Consell Escolar d'un centre educatiu? Quina és la seva funció? Enumera 5 drets i 5 deures dels alumnes.
5. Defineix, amb les teves paraules, aquests conceptes: PARTICIPACIÓ, COMUNITAT, NORMA, CONFLICTE, ASSETJAMENT ESCOLAR.
6. Defineix els següents conceptes: XENOFÒBIA, ISLAMOFÒBIA, HOMOFÒBIA, RACISME.
7. Explica els avenços més significatius en la lluita per la igualtat entre homes i dones.
8. Com creus que utilitzen els mitjans de comunicació la figura de la dona?
9. Què és la democràcia? (Desenvolupa la resposta i posa alguns exemples de països que són democràtics i altres que no)
10. Què és el consumisme? Anomena'n 5 causes.
11. Necessitem els altres per ser feliços? Fes una breu redacció.

A continuació, llegeix aquests tres textos i respon les preguntes:

ELS CECS I L'ELEFANT (Faula de l'Índia)

Esteve Pujol i Pons, *El gran llibre dels Contes amb Valors*.

Els habitants d'una vila anomenada Tegor, a l'extrem més oriental de l'Índia, mai no havien vist un elefant. Només havien sentit el seu nom i cadascú se l'imaginava a la seva manera. Als afores del poble vivien un grup de cecs que, agermanats per la seva falta de visió, s'ajudaven els uns als altres. Ells també havien sentit a parlar de l'elefant i en les nits caloroses de l'estiu conversaven sobre el misteriós animal.

- Llàstima que no hi hagi elefants pels nostres boscos!- es deien- Si n'hi hagués encara que només fos un, afortunadament sortiríem de dubtes i sabríem del cert com és aquest prodigiós animal. Però un matí, un elefant que s'havia perdut de la seva bandada es va apropar als camps que envolten Tegor. Quan la notícia va arribar als vilatans, aquests es van afanyar a atansar-se al lloc per on corria errant l'elefant.

Sabedors del desig dels cecs, els caps del poble van tenir la feliç idea d'oferir-los l'oportunitat de ser els primers a reconèixer els paquiderms amb el tacte, ja que no ho podien fer amb la vista. Van escollir els sis més vells i els més savis.

Amb molta cura van aprofitar uns instants en què l'elefant estava calmat i s'empassava matolls d'herba fresca ben gruixut que els camperols li proporcionaven, i s'hi van acostar un rere l'altre per palpar-lo, perquè si ho haguessin fet tots alhora haurien espantat l'animal.

El primer va allargar el braç i la seva mà va tocar la voluminosa panxa de l'animal. Va tornar amb els seus companys i els va dir:

- Ja sé com és aquest animal sorprenent: és com una paret ferma i dura, d'una consistència de roca; és un mur impenetrable i poderós. Un exèrcit s'hi estavellaria. Després s'hi va atansar el segon cec i amb el palmell de la seva mà va topar amb la pota de l'elefant. Va passar la mà de dalt a baix, va palpar-lo bé i va exclamar:

- Estàs equivocat, germà. És com un arbre robust, d'un tronc ample i d'escorça peluda. Poques vegades he trobat al bosc un arbre com aquest. Ha de ser centenari. El tercer cec, inquiet per tocar aquell ésser meravellós, ja era al costat de l'animal. Li va acaronar un ullal i va dir:

- Però què dieu, companys? És l'arma més terrible que hi hagi hagut mai. Mai m'hauria imaginat una llança tan potent i afilada. Només un gegant la podria agafar, i traspassaria l'armadura més colossal. Ningú resistiria aquesta escomesa.

El quart cec, desconcertat per les paraules dels seus amics, va voler sortir de dubtes i va resseguir amb les seves mans l'orella de l'animal. De seguida va exclamar:

- Com és possible tant d'error en persones tan sàvies? És com un ventall

majestuós amb el qual un rajà riquíssim es ventaria per treure's la calor sufocant. És ferm i és flexible, ondulant i tou.

El cinquè cec, sumit en un mar de dubtes, es va acostar lentament a l'animal i va agafar-li la trompa:

- Quin horror! – va cridar espantat - ; no havia tocat una serp d'aquesta mida en tota la meua vida. És flexible i gruixuda, enorme. La seva boca esbufega i deixa anar un alè ardent i pudent. És com una de les serps més grans de l'Índia i potser del món sencer.

Finalment, el sisè cec, ple de confusió, va agafar amb les mans la cua de l'elefant i va sentenciar amb aplom:

- Ho tinc clar, germans, és com una corda per agafar vaixells més pesats o els cavalls més salvatges o els bous més forçuts. Ni el sabre de fulla més trempada la podria tallar. És una corda teixida de molts caps, si tenim en compte el seu extrem desfilat amb què s'acaba.

Si els sis cecs no haguessin estat tan savis potser s'haurien barallat per defensar cadascú la seva opinió.

El santó de la vila de Tegor els va haver d'explicar que cadascun havia copsat una part de realitat. Tots tenien raó i calia que unissin els seus punts de vista per aconseguir entre tots la imatge completa de l'elefant.

Després de llegir aquest conte...

1. Com definiries la veritat?
2. Existeix una veritat universal? O bé es relativa a l'òptica de cada persona?

LA ORACIÓ DE LA GRANOTA

Anthony de Mello

En una posta de sol, un amic nostre anava caminant per una deserta platja mexicana. Mentre caminava va començar a veure que, en la distància, s'apropava un altre home. A mesura que avançava, va advertir que era un nadiu i que anava inclinant-se per a recollir alguna cosa que després llançava a l'aigua.

Una vegada i una altra llançava amb força aquestes coses a l'oceà.

Al ser més prop, el nostre amic va observar que l'home estava recollint estrelles de mar que la marea havia deixat en la platja i que, una per una, tornava a llançar-les a l'aigua. Intrigat, el foraster es va aproximar a l'home per a saludar-lo.

- Bona tarda, amic. Venia preguntant-me què és el que fa.

- Estic retornant estrelles de mar a l'oceà. Ara la marea està baixa i ha deixat sobre la platja totes aquestes estrelles de mar. Si jo no les retorno al mar, es moriran per falta d'oxigen.

- Ja entenc - va replicar el meu amic -, però sobre aquesta platja deu haver milers d'estrelles de mar. Són masses, i el més probable és que això estigui succeint en centenars de platges al llarg d'aquesta costa. No s'adona que és impossible que el que vostè pot fer sigui de debò important? El nadiu va somriure, es va inclinar a recollir un altra estrella de mar i, mentre tornava a llançar-la al mar, va contestar:

- Per cada una d'elles, sí que és important!

Quin missatge en treus d'aquest conte? Argumenta-ho de forma coherent en quatre o cinc línies.

EL GRA DE CAFÈ

Una filla es queixava al seu pare de la vida i de com les coses li resultaven tan difícils. Es trobava atabalada pels problemes, no sabia com fer per tibar endavant i creia que es donaria per vençuda. Estava cansada de lluitar. Semblava que quan solucionava un problema, n'apareixia un altre de nou.

El seu pare, un xef de cuina, la va dur al seu lloc de treball. Allà va omplir tres olles amb aigua i les va posar sobre el foc. Aviat l'aigua de les tres olles estava bullint. En una hi va tirar pastanagues, a l'altra ous i a l'última hi va posar grans de cafè. Les va deixar bullir.

El pare no deia res; la filla esperava amb impaciència demanant-se que devia estar fent el seu pare. Al cap de vint minuts el pare va tancar el foc i va treure les pastanagues, els ous i una tassa de cafè.

Mirant a la seva filla, li va dir:

- Dignes, Laura, que veus aquí?
- Veig pastanagues, ous i cafè
- Toca les pastanagues, com estan?
- Estan toves
- Ara agafa un ou, trenca'l. Com és?
- És un ou dur
- Ara tasta el cafè. T'agrada?
- Mmmm, sí, ha quedat boníssim

La noia va demanar:

- Que em vols dir amb això, pare?
- Et vull dir que tant les pastanagues, com els ous, com els grans de cafè s'han hagut d'enfrontar al mateix problema: aigua bullint. Però cadascun hi ha reaccionat d'una manera diferent. La pastanaga va arribar a l'aigua forta, dura; però després de passar per la prova s'ha tornat dèbil, fàcil de desfer.

L'ou al principi era fràgil, la closca fina protegia un interior líquid; però després de passar per l'aigua bullint l'interior es va tornar dur.

- I el cafè?
- Els grans de cafè són una cosa única: després de passar per l'aigua bullint ells no han canviat, però han transformat l'aigua. Quina d'aquestes tres coses ets tu?
- Que vols dir?
- Quan els problemes truquen a la porta, ¿com reacciones? ¿Ets una pastanaga que sembla forta, però que quan la mala sort o la pena et toquen, et tornes dèbil i perds la teva fortalesa?

¿O ets un ou, que comença amb el cor tendre, però que després d'una mort, una separació, o un desengany, et tornes dura i rígida? ¿Sembles igual per fora, però per dins ets aspra i amargada, amb un esperit i un cor endurit?

O bé ets com el cafè? El cafè canvia a l'aigua bullint, l'element que li feia mal. Quant més calenta estigui l'aigua, millor sabor prendrà el cafè. Tant de bo puguis ser així,

i reaccionar als problemes de manera positiva, sense deixar-te vèncer, fent canviar les coses al teu voltant perquè siguin millors.

La felicitat no dura anys, ni mesos, ni setmanes, ni tan sols dies. La felicitat es compon de petits moments.

I tu, com ets? Com t'enfrontes als teus problemes?

Amb qui parles quan tens problemes? Et recolzes en els amics, amb la família?

De les tres històries que has llegit, quina és la que més agrada? Per què? Ho has d'explicar de forma ben argumentada en més de sis línies.